בס"ד יש"ת דבר ה' וכל מעשהו באמונה

בסיעתא דשמיא

גליון

דברי אלוקים חיים

מכ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת וישלח
תשפ"ז

יו"ל ע"י מערכת תורת אש דחסידי
קרעטשניף סיגעט
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

בעזהשי"ת

יו"ל ע"י

מכון תורת אש

להוצאת והפצת תורת רבוה"ק

מקרעטשניף סיגעט

פרשת וישלח

שנת תשפ"ז

גליון ט'

© כל הזכויות שמורות

להשיג את הגליון באימעיל

נא לשלוח בקשה אל

m@torasesh.com

להארות הערות ותרומות נא להתקשר

347.291.1133

מי שיש לו חידושי תורה, כתבים או
טעיפס מרבוה"ק זיע"א שלא יצאו עדיין
לאור נא לפנות למערכת, ותשוחח"ל.

מערכת קול קרעטשניף

מהנעשה והנשמע בחצרות קדשינו ובצל הקודש, דברות קודש,
הודעות, זמנים, ושמחות אנ"ש.

חוץ לארץ: 605-477-7455

ארה"ק: 077-26-12-799

שמעו ותחי נפשכם

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום. זאגט רש"י: **"מלאכים ממש".** (בראשית ל"ב, ד. רש"י שם, ד"ה וישלח יעקב.)

אסאך מאל טרעפט מען אין די תורה אז די לשון "מלאכים" ווערט אויך געוענדט אויף שלוחים. דא זאגט רש"י ניין, זאלסט נישט זאגן אז מען רעדט דא פון שלוחים. מען רעדט דא פון **מלאכים ממש.**

דער הייליגער **אור החיים הקדוש** שטעלט זיך דא אויף דעם פסוק "וישלח יעקב מלאכים". פארוואס האט יעקב טאקע געשיקט מלאכים? פארוואס האט ער נישט געקענט שיקן שלוחים? יעקב אבינו האט דאך געהאט גענוג מענטשן. ער האט דאך געקענט אויפשטעלן א מיליטער פון פיר הונדערט מענטשן. וואס האט אויסגעפעלט דער ענין פון מלאכים ממש? (אור החיים, בראשית ל"ב, ד).

און דער אמת איז, אז עס שטעלט זיך נאך א מורא'דיגע קשיא. פארוואס דארף שטיין "אל עשו אחיו"? וואס איז דער ענין פון דעם ווארט "אחיו"? וואס פעלט אויס דאס ווארט?

נאר דער תירוץ איז אזוי. יעקב אבינו, ווען ס'איז געקומען צו דער מלחמה מיט עשו, האט ער דאך מורא געהאט. עשו אליין איז בעצם נישט געווען קיין גרויסע זאך צו געווינען מצד עצמו. אבער סוף כל סוף איז דאך עשו געווען א זון פון יצחק און אן אייניקל פון אברהם אבינו. יעקב אבינו האט א גאנצע צייט מורא געהאט, אפשר איז דא אזא זאך ווי זכות אבות, אפשר וועט אים די זכות אבות שטיין צו הילף.

ממילא פארשטייט מען שוין זייער גוט דעם פסוק "וישלח יעקב מלאכים". ווייסטו פארוואס ער האט געשיקט דווקא מלאכים? ווייל ס'איז געווען "לעשו אחיו". ויבאלד עשו איז געווען זיין ברודער, האט ער געדארפט אנקומען צו מלאכים.

אזוי שרייבט דער הייליגער אור החיים הקדוש.

דער טאהשער רבי זצ"ל ברענגט, אז שפעטער שטייט אין פסוק: **"והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו".** און ווייטער שטייט אין פסוק: **"וירץ עשו לקראתו ויחבקהו ויפול על צוארו וישקהו".** זאגט **רש"י: "נתגלגלו רחמיו כשראהו משתחווה כל ההשתחוויות הללו".**

לכאורה איז שווער. וואס איז דא געשען

אינצווישן? א מענטש בוקט זיך פאר איינעם, און גלייך ווערן נתגלגל רחמיו? וואס איז דא געשען?

נאר וואס דען? זאגט ער, וויבאלד עשו איז געבוירן געווארן פון יצחק, איז ער געבוירן געווארן מיט א כח הקדושה. די פנימיות איז געווען קדושה. עשו איז געווען איבערגעדעקט מיט זיבן מחיצות פון קליפות. ממילא איז די נקודה פון קדושה געווען אזוי טיף באגראבן, אז זי איז קיינמאל נישט נתגלה געווארן, און עס האט נישט געהאט קיין שום כח משפיע צו זיין אויף עשו.

און יעקב אבינו, מיט יעדע השתחוויה, האט געבראכן איין חומה של קליפה. ממילא, ווען ער האט געבראכן די זיבעטע חומה, איז נתגלה געווארן דער כח הקדושה. דעמאלטס איז טאקע נתגלה געווארן רחמים, ווייל די פנימיות איז נתגלה געווארן. עכ"ד.

דער הייליגער **תניא** פרעגט א מורא'דיגע קשיא. יעדן טאג ביים דאוונענען זאגט מען ביי קריאת שמע: "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך". מען דארף ליב האבן דעם אייבערשטן. פרעגט דער תניא, וויאזוי קען מען מצווה זיין א מענטש אויף א דבר שבלב? מצוות מעשיות קען מען מצווה זיין אויף א מענטש. ווען מען הייסט א מענטש לייגן תפילין, קען ער דאס מקיים זיין. ער לאזט מאכן תפילין, און ער לייגט זיי אויפן האנט און אויפן קאפ.

אזוי אויך, אויב מען הייסט א מענטש ליינען קריאת שמע, קען ער זאגן די ווערטער. ער קען זאגן "שמע ישראל". א מענטש קען מאכן א סוכה און מאכן א ברכה. עס זענען דא דאורייתא'דיגע מצוות וואס א מענטש קען מקיים זיין. דאס זענען מצוות מעשיות. אבער וויאזוי קענסטו מצווה זיין א מענטש אויף מצוות שבלב, אויף זאכן וואס ליגן אין הארץ?

לאמיר עס פארשטיין אין גשמיות. א מענטש קומט אריין אין א פלאץ וואו עס זענען דא מורא'דיג טייערע מאכלים. אבער ס'קען זיין אז ער גלייכט עס נישט, ער האט עס נישט ליב. וואס זאל ער טון, עס קען זיין טייער, אבער עס ציט אים נישט צו דעם. ס'איז דא אזא זאך.

וויאזוי קענסטו זאגן פאר א מענטש: "האב ליב!" אדער "האב מורא!" ווען ער שפירט נישט קיין ליבשאפט און האט נישט קיין מורא, וואס זאל ער טון? ווי איז שייך צו מצווה זיין אויף א זאך וואס ליגט אין הארץ, אויף דברים שבלב?

נאך א קשיא. די צווייטע קשיא איז אסאך שטערקער ווי די ערשטע. ווי קען א מענטש וואס איז א גוף, א גשמיות'דיגער מענטש, ליב האבן א דבר רוחני? אונז וויסן מיר, מען זאגט יעדן טאג אין "אני מאמין": "כי לא ישיגוהו משיגי הגוף". וואס מיינט "לא ישיגוהו משיגי הגוף"? אז א מענטש אויף דער וועלט לעבט אין א גוף,

דער גוף איז גשמיות, און ער קען נישט משיג זיין קיין שום רוחניות'דיגע זאך.

מען קען עס זייער גוט פארשטיין אין דער גשמיות'דיגער וועלט. נעם א קינד פון איינס א האלב יאר אלט, און גיב אים א טשעק וואס אויף דעם שטייט געשריבן צוואנציג מיליאן דאלער. זאג אים: "דער טשעק איז דיינס". דאס איז דיין טשעק. וואס וועט ער טון מיט דעם טשעק? וועט ער זיך פרייען? ער האט נישט קיין אנונג וואס מען רעדט צו אים. ער ווייסט נישט וואס מען וויל פון אים.

און ווען ער איז שוין צוויי יאר אלט, וועסטו קומען צום קינד און זאגן: "גיב א קוק, איך האב דא א דיימאנט שטיין וואס איז ווערט פופציג מיליאן דאלער. דאס איז א ירושה פון דיין זיידן, וואס דער זיידע האט עס געטראפן און איבערגעגעבן. דו קענסט האבן דעם דיימאנט." ער וועט נישט וויסן וואס מען וויל פון אים. ער וועט זיך בכלל נישט פרייען. אבער וועסט אים געבן עפעס א קליינע זאך צו שפילן, עפעס א שפילצייג, עפעס אנדערש וואס קאסט פינף און צוואנציג צענט ביז א האלבן דאלער, דעמאלטס וועט ער זיין אסאך מער אינטערעסירט אין דעם.

וויפיל דו וועסט שטיין און אים מסביר זיין אז ס'איז דא אזא זאך ווי גלעלט, אז מען דארף גיין קויפן אין געשעפט, אז זאכן קאסטן גלעלט, אז מען קען קויפן ברויט און מען קען קויפן א הויז און א שטוב, וועט עס נישט רעדן צו אים. ער ווייסט נישט וואס דו ווילסט פון אים.

אסאך, אסאך מער איז דער גוף אפגערוקט פון רוחניות ווי א קינד איז אפגערוקט פון דעם ענין פון גלעלט. אסאך מער. "כי לא ישיגוהו משיגי הגוף". ער האט בכלל נישט קיין השגה אין דעם.

אויב אזוי, וויאזוי קענסטו נעמען א מענטש, א גשמיות'דיגער מענטש, און אים זאגן: "האב ליב דעם אייבערשטן"? ער ווייסט דאך נישט וואס דו ווילסט פון אים! דערפאר דארף מען פארשטיין, אז א מענטש איז נישט צוזאמגעשטעלט נאר פון גשמיות. א מענטש איז צוזאמגעשטעלט פון רוחניות און גשמיות. ס'איז דא א חלק הצורה און ס'איז דא א חלק החומר. עס שטייט אין די ספרים הקדושים, אז דאס איז די תכלית פון א מענטש, מגביר זיין די צורה אויפן חומר. דאס הייסט, צו נעמען דעם גשמיות'דיגן גוף און אריינברענגען אין זיך רוחניות.

זאגט דער הייליגער תניא, אז ווען א מענטש ווערט געבוירן, קומט אראפ א חלק אלקי ממעל. א נשמה איז א חלק אלקי ממעל, וואס איז כולו רוחני. אין דעם נשמה איז שוין אריינגעבויט דער ענין פון אהבת ה'. ס'איז שוין דא. קומט אויס, אז ווען א מענטש עפנט אויף די אויגן אויף דער וועלט און קומט ארויס לאויר העולם, קומט ער שוין מיט אהבת ה'. ער דארף נישט יעצט אנהייבן בויען א נייע זאך וואס

ער האט נישט. די אהבת ה' קומט שוין מיט אים. (ליקוטי אמרים, פרקים ב, י"ח-י"ט.)

די זעלבע זאך, אמונה בה' קומט אויך מיט, און יראת ה' קומט אויך מיט. וויאזוי ווייסט מען דאס? ווייל עס שטייט אין פסוק: (בראשית י"ח, י"ט.) "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה'". לערנט מען דערפון, אז יעדער איינער וואס איז אן אייניקל פון אברהם אבינו קומט שוין מיט בטבע, וועז ער ווערט געבוירן, מיט ליבשאפט צום אייבערשטן, אמונה בה' און יראת ה'. אלעס קומט מיט.

נאר וואס איז די עבודה פון א איד אויף דער וועלט? די עבודה פון א איד אויף דער וועלט איז מגלה צו זיין די פנימיות שבלב, וואס ליגט באהאלטן. ס'איז דא א נקודה שבלב, אין וועלכער עס ליגט באהאלטן אן אהבה מסותרת שבלבו. דאס איז די עבודה, א גאנצע צייט מגלה צו זיין די נקודה. יעדעס מאל וועז א מענטש טוט א מצוה, טוט ער אין רוחניות און טראכט וועגן דעם אייבערשטן, ווערט ער נענטער צו די נקודה הפנימית, וואס ווערט אנגערופן אהבת ה' און יראת ה'.

חלילה וחס, וועז א מענטש טוט זאכן וואס זענען קעגן דעם רצון פונעם אייבערשטן, חלילה וחס, למשל ער נוצט די אויגן נישט ווי מען דארף, אדער ער נוצט די צייט אויף א וועג וואס מען טאר נישט, אדער ער טוט מיטן מויל זאכן וואס מען דארף נישט, דעקט ער צו די אהבת ה'. קומט אויס, אז שפעטער קען א מענטש שרייען אז ער ווייסט נישט און ער שפירט נישט דעם אייבערשטן.

מען זעט אן אינטערעסאנטע זאך. ס'איז דא איינער וואס שטעלט זיך דאוועגען און טוט אן די תפילין, און ער הייבט אן צו שפירן אזא מין ברען, אזא מין פלאקער. ער שפירט דעם גרעסטן תענוג וואס עס קען נאר זיין. א צווייטער טוט אן תפילין און שפירט גארנישט. ער ווייסט נישט וואס מען ווייל פון אים. ס'איז אים לעול ולמשא, און ער האט נישט קיין כח צו דאוועגען.

ס'איז דא איינער וואס עפנט אויף א סידור און הייבט אן זאגן: "הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו". ער שפירט עס, ער דאנקט דעם אייבערשטן, ער האט חיות און תענוג. יעדעס ווארט וואס ער זאגט שפירט ער, און ס'איז אים בא'טעמ'ט. נאכדעם איז דא איינער, וואס ממש יעדעס ווארט וואס קומט ארויס פון זיין מויל איז אים זייער שוועד. ער דארף עס ממש ארויסשלעפן.

וואס איז פשט? עס ווענדט זיך וויפיל ער איז אוועקגערוקט פון זיין נקודה הפנימית שבלב. אויב איז ער מקושר צום אייבערשטן און דבוק אין אים, ווערט נתגלה אין זיין הארץ די אהבת ה', די יראת ה' און די אמונה בה'. א מענטש קען מגלה זיין נאך מער און נאך מער. וואס מער א מענטש איז זיך מקשר מיט דער נקודה הפנימית, אלץ מער ברענט און פלאקערט

זיין אידישקייט.

און דאס איז א נקודה וואס א מענטש דארף כסדר חזר'ן און געדענקען. וועו א מענטש שפירט אמאל א נפילה אין עבודת ה', דארף ער וויסן אז די נפילה איז נאר א דבר חיצוני. ס'איז נישט זיין פנימיות. ווייל זיין פנימיות איז עבודת השם, אהבת השם און יראת השם.

וועו מען שטייט אויף אינדערפרי, זאגט מען: "מודה אני לפניך מלך חי וקיים". **מיר** דאנקען דעם אייבערשטן. "אלקי נשמה שנתת בי טהורה היא". מיר זענען בעצם דער חלק אלקי ממעל. ס'כאפט זיך אריין א דבר חיצוני, וואס ווערט אנגערופן נפש הבהמית. דער נפש הבהמית נעמט אמאל איבער דאס גאנצע געשעפט און רעדט אונז איין צו טון פארשידענע זאכן.

אבער א מענטש דארף כסדר חזר'ן, אז וועו ער רעדט און טראכט וועגן זיך, זאל ער טראכטן: איך בין דער חלק אלקי ממעל, און איך בין דער גוטער איד וואס וויל דינען דעם אייבערשטן. איך בין דער "אלקי נשמה שנתת בי טהורה היא". נאכדעם איז דא די עבודה אווועקצונעמען די דברים החיצונים, די זאכן וואס האבן נישט קיין שייכות מיט אים. ער דארף וויסן, אז די אלע יצר הרע'ס וואס ער האט, זענען דער יצר הרע.

וואס געשעט אויב ער געדענקט קלאר אז ס'איז נאר דער יצר הרע, און נישט ער אליין? ער וועט נישט ווערן מיטגעכאפט.

אמאל איז דא א מענטש, אז מען פרעגט אים: "פארוואס לערנסטו נישט?" ענטפערט ער: "איך האב נישט קיין געדולד". אבער טאמער וועט ער וויסן, אז דער ווארט "איך" איז א פשוט'ער שקר, וועט ער פארשטיין: אוודאי האב איך יא געדולד! איך וויל דאך לערנען און דאוועגען! איך האב אין מיר איינעם, א רשע מרושע, וואס מאכט מיר משוגע. ער ווערט אנגערופן דער יצר הרע, און ער לאזט מיך נישט אטעמען, ער לאזט מיך נישט דאוועגען און ער לאזט מיך נישט לערנען. איך? אוודאי בין איך דבוק אין דער תורה הקדושה.

דאס איז די נקודה וואס א מענטש זאל זיך כסדר חזר'ן. אזוי ווי דער **תניא** שרייבט (ליקוטי אמרים, פרק כ"ח.), וועו א מענטש האט מחשבות וואס שטערן אים ביים דאוועגען, זאל ער זיך נישט טענה'ן מיט די מחשבות. דער תניא זאגט, אז ער זאל זיך פארשטעלן ווי א גוי קומט זיך שטעלן אנטקעגן אים און שרייט אים אין אויער אריין אינמיטן דאוועגען. אויב וואלט א משוגע'נער גוי געשטאנען און געשריגן, וואלט ער אים אפילו נישט אויסגעהערט. ער וואלט זיך נישט מסיח דעת געווען פון זיין דאוועגען צוליב אים. די זעלבע זאך איז מיט די מחשבות. דאס קומט נישט פון אים.

א מענטש דארף זיך בוחר זיין ביי זיך. וועו ער טראכט: איך וויל גיין דאוועגען, איך

וויל גיין לערנען, איך דארף מיך היטן די אויגן, איך דארף מיך היטן דאס מויל, איך דארף טון מעשים טובים, דארף ער טראכטן און זען: וואס וויל איך באמת? וואס וויל איך, און וואס וויל דער סטרא אחרא? וואס וויל דער יצר הרע? א מענטש קען זיך א גאנצע צייט פרעגן: וועמען פאלג איך יעצט, דעם יצר טוב אדער דעם יצר הרע? א מענטש דארף זיך קענען א גאנצע צייט פארהערן, כדי נישט אויסגענארט צו ווערן.

שטייט ווייטער אין פסוק: "כה **יאמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה**". זאגט רש"י: **"דבר אחר, גרתי בגימטריא תרי"ג, כלומר עם לבן הרשע גרתי, ותרי"ג מצות שמרתי, ולא למדתי ממעשיו הרעים".**

לכאורה שטעלט זיך דא א מורא'דיגע קשיא. יעקב אבינו גייט זאגן פאר עשו: זאלסט וויסן, איך בין געווען ביי לבן, און "תרי"ג מצות שמרתי". וואס איז אים נוגע? וואס גייט אים אן אז איך האב געהיט די תרי"ג מצוות?

נאר וואס דען? מיר האבן דאך פריער געשמועסט, אז ווען יעקב אבינו האט מורא געהאט פון עשו, האט ער נישט מורא געהאט כפשוטו פון זיין ברודער עשו הרשע. בכלל, די גאנצע מחלוקת צווישן יעקב און עשו איז נישט געווען בלויז אויף יענע צייט, אז יעקב אבינו זאל זיך שלאגן מיט עשו. דא האבן זיך געשלאָגן די כח הקדושה מיט די כח הטומאה. און דאס איז געווען מעשה אבות סימן לבנים. די גאנצע מלחמה איז געווען אויף דורות.

יעצט, ווען מען קוקט אריין אין פרשת תולדות, זעט מען אזוי. ווען עשו איז געקומען וויינען צו יצחק אבינו, אז יעקב האט צוגעכאפט די ברכות, האט יצחק אים אויך געגעבן ברכות. איינע פון די זאכן שטייט: "והיה כאשר תריד ופרקת עולו מעל צוארך". וואס מיינט "כאשר תריד"? אז ווען יעקב וועט פאלן, וועט עשו זיך הייבן. "כשזה קם, זה נופל".

בעצם, די גאנצע ארבעט פון עשו איז געווען אראפצואוואַרפן יעקב אבינו אין תהום, אין שאול תחתית. איינמאל ער וועט אים קענען אראפוואַרפן פון דעם מקום הקדושה, וועט ער אים קענען כאפן. איינע פון די זאכן איז געווען אזוי. ווען יעקב איז ארויסגעגאנגען פון באר שבע קיין חרן צו גיין צו לבן, האט עשו געשיקט זיין זון אליפז אים צו כאפן. יעקב איז ארויסגעפארן מיט אסאך געלט, און עשו האט געשיקט אליפז אים הרג'ענען. זאגט רש"י, אז יעקב האט אים געזאגט: נעם צו מיין געלט, ווייל "עני חשוב כמת". ממילא האט אליפז מקיים געווען וואס זיין טאטע האט אים געהייסן.

לכאורה שטעלט זיך דא א מורא'דיגע קשיא. אויב עשו האט אים געהייסן הרג'ענען יעקב, פארוואס האט אליפז מסכים געווען זיך צו באגנב'ענען מיטן

צונעמען זיין געלט? איז אליפז עפעס געווען א קלענערער רוצח ווי עשו? פארוואס האט ער געהאט אויף אים רחמנות?

נאר וואס דען? ווען מען רעדט פון יעקב אבינו, דארף מען וויסן אז דער ענין איז נישט בלויז א מענטש מיטן נאמען יעקב. נאר ס'איז דא א געוויסער כח וואס ווערט אנגערופן יעקב אבינו, יעקב איש תם יושב אוהלים. ס'איז געווען א געוויסער כח פון קדושה.

יעצט, צו הרג'ענען יעקב וואלט אליפז גארנישט פארדינט, ווייל די קדושה וואלט דערפון נישט צעשטערט געווארן. ער האט געוואלט יעקב אבינו אריינטראסקענען אין דער סטרא אחרא. ווילאנג יעקב אבינו האט געהאט געלט, האט ער געהאט אין זיך מורא'דיגע כוחות. "ממונו של אדם מעמידו על רגליו". ס'איז דא אסאך מצוות מעשיות וואס מען קען טון מיט געלט. נישט אומזיסט זאגט די גמרא אז "עני חשוב כמת".

אין א געוויסע בחינה איז אליפז'ס ציל געווען, צוצונעמען אלע כוחות פון יעקב אבינו. איינמאל ער וועט אים צונעמען די כוחות, וועט ער שפעטער אנקומען צו לבן. לבן איז דאך געווען דער גרעסטער כח אין טומאה, אזוי ווי מיר זאגן אין דער הגדה של פסח: "לבן ביקש לעקור את הכל". ער האט געוואלט עוקר זיין משורשה דעם גאנצן ענין פון קדושה. אזא סארט טומאה איז געווען ביי לבן. האט ער געטראכט, אז וועט ער וועט אים צונעמען זיין געלט, וועט ער אים קענען בייקומען.

וואס האט יעקב אבינו געטון אין אזא פאל? ער איז געגאנגען לערנען אין דער ישיבה פון שם ועבר, ווייל ער האט שוין געדארפט האבן אן אנדערע בחינה. ווילאנג ער האט געהאט געלט, האט ער געהאט די שטארקייט פון מצוות מעשיות. ער האט געקענט טון מצוות צדקה, און דערפאר האט ער נישט מורא געהאט צו גיין צו לבן. "וילך חרנה", ער איז געגאנגען קיין חרן מיט א פלאן טאקע צו גיין אהין און זיך צו שלאגן מיט לבן. ער האט מיט זיך געהאט א גאנצן כח הקדושה, און ער האט געמיינט אז ער וועט זיין שטערקער פון אים.

יעצט אבער, ווען ער האט געזען אז ער איז געווארן אן עני וואס איז חשוב כמת, וויאזוי וועט ער קענען אנקומען צו לבן? האט ער געטראכט אז ס'איז דא אן אנדערע עצה. ער וועט זיך אראפזעצן לערנען, און ער וועט האבן די תורה מיט זיך, וואס תורה איז מגנא ומצלא (סוטה כ"א ע"א). איינמאל ער האט געהאט אין זיך די תורה הקדושה, האט ער שוין נישט געדארפט אנקומען צו געלט און צו די אלע זאכן. ער האט געהאט די תורה אליין, און דורך די תורה איז ער געווארן קדוש.

שפעטער קומט ער זאגן פאר עשו: גיב א קוק, דו האסט געמיינט אז איך וועל אנקומען צו לבן צובראכן, אן קיין געלט,

און ממילא וועל איך בטל ווערן. ניין! נישט נאר האב איך צוריק באקומען מיין געלט, נאר כדי מקיים צו זיין תרי"ג מצוות פעלט זיך אויס צו האבן געלט. "תרי"ג מצות שמרתי". איך האב געקענט מקיים זיין אלע תרי"ג מצוות, כאטש איך בין געווען ביי לבן. ממילא האסטו נישט קיין כח מיך צו צוברעכן. איך בין גענוג שטארק, און מיין קדושה איז גענוג שטארק.

און א מענטש דארף דאס אויך כסדר חזר'ן ביי זיך.

וויאזוי קומט דער יצר הרע צו א מענטש? וויאזוי כאפט ער אים? וויאזוי כאפט ער זיין שוואכקייט?

וען ער טרעפט ביי אים עפעס א געוויסע שוואכקייט, וואו ער איז דורכגעפאלן, למשל לשון הרע, שמירת עינים אדער אנדערע זאכן, זאגט ער אים: "קוק אן, וויפיל דו ארבעטסט שוין אויף דעם, און נאכאלץ פאלסטו אדורך. איך ווייס שוין ווער דו ביסט." ווערט דער מענטש דאך צובראכן. איינמאל ער ווערט צובראכן, האט דער יצר הרע אים שוין ביי זיך אינגאנצן. די עבודה פון דעם ס"ם איז צו צוברעכן א מענטש. ער ארבעט נישט גלייך אויף א איד אז ער זאל נישט לערנען און דאוונענען, ווייל דער איד וועט אים דאך נישט פאלגן. דערפאר האט ער אן אנדערע עצה. ער מאכט אים צובראכן. ער טרעפט אלעמאל עפעס א זאך מיט וואס ער קען אים צוברעכן.

מען קען אסאך מאל זען איינער איז אין א זייער גוטן מצב רוח. ער לערנט אדער ער דאוונט, און אינמיטן ווערט ער פארטראכט פאר א רגע. וועט ער כאפט זיך אויף, ווערט ער נערוועז און אנגעצויגן. ער שפירט אז ער קען מער נישט לערנען און מער נישט דאוונענען.

ס'איז דאך נאר א מינוט. די גאנצע מחשבה דויערט נאר א מינוט. אין איין רגע האט דער יצר הרע אים געכאפט.

און א מענטש כאפט אפילו נישט וואס עס האט פאסירט. ער הייבט אן צו פילן אנגעצויגן, ביז ער כאפט זיך אז ער האט שוין געענדיגט די גאנצע שמונה עשרה. אדער ער האט געהאלטן אינמיטן לערנען א פאר שעה, אזוי געשמאק, אזוי גוט פארשטאנען די גמרא, און פלוצלינג פרעגט ער זיך: וואו איז אוועק די ברען? ער האט אזוי גוט געלערנט, און פלוצלינג איז די גאנצע ברען אויסגעלאשן געווארן.

דאס מיינט "לפתח חטאת רובץ", וואס שטייט אין פרשת בראשית. דאס איז א געוויסע שוואכקייט. דער יצר הרע קען געבן א שטופ אריין אין א מענטש דורך א קליינע מחשבה. דעמאלטס האט ער אים געכאפט און צובראכן. די עצה דערצו איז: זיי מבטל די מחשבה, און נאכדעם גיי ווייטער.

דער אייבערשטער זאל העלפן, בזכות פון דער וואכעדיגער סדרה. ס'איז דא אסאך השפעות אין דער סדרה, דער נצחון פון יעקב און עשו, און די ברכות וואס עשו האט מודה געווען אז יעקב האט באקומען. זאלן אלע השפעות וואס זענען דא אינעם שבת קודש אנקומען צו יעדן איינעם אין שטוב אריין.

בזכות דעם הייליגן רבי חיים זאנוויל ב"ר משה, וואס ער פלעגט געבן א לחיים יעדן דאנערשטאג ביינאכט, און ער האט געזאגט אז בזכות ר' שלום שכנא פון פרהבישט זאל מען האבן א גוטן שבת.

ר' שלום שכנא פון פרהבישט האט געזאגט אז מען זאל רעדן פון אונז, אפילו פון אונזערע טישן און פון אונזערע בענק. זיעועכ"י. דער אייבערשטער זאל העלפן, א ליכטיגן שבת.